

Το Βιβλίο του Ιωήλ και η Λαοδικειακή Εκκλησία των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας - Αριθμός Δύο

Jeff Pippenger
2025-12-02

Αριθμός Δύο

«Με ειλικρινή και ένθερμη προσδοκία αναμένω τον καιρό κατά τον οποίο τα γεγονότα της ημέρας της Πεντηκοστής θα επαναληφθούν με ακόμη μεγαλύτερη δύναμη από ό,τι εκείνη την περίσταση. Ο Ιωάννης λέγει: “Είδον ἄλλον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ.” Τότε, ὅπως κατὰ την εποχή της Πεντηκοστής, οι άνθρωποι θα ακούσουν την αλήθεια να τους κηρύττεται, ο καθένας στη δική του γλώσσα.

«Ο Θεός μπορεί να εμφυσήσει νέα ζωή σε κάθε ψυχή που επιθυμεί ειλικρινώς να Τον υπηρετεί, και μπορεί να αγγίξει τα χείλη με ζωντανό άνθρακα από το θυσιαστήριο και να τα καταστήσει εύλωττα στην αίνεσή Του. Χιλιάδες φωνές θα διαποτισθούν με τη δύναμη να διακηρύξουν τις θαυμαστές αλήθειες του Λόγου του Θεού. Η τραυλή γλώσσα θα λυθεί, και οι δειλοί θα ενδυναμωθούν ώστε να δώσουν θαρραλέα μαρτυρία υπέρ της αλήθειας. Είθε ο Κύριος να βοηθήσει τον λαό Του να καθαρίσει τον ναό της ψυχής από κάθε μολυσμό και να διατηρεί τόσο στενή σύνδεση με Αυτόν, ώστε να γίνουν μέτοχοι της όψιμης βροχής όταν αυτή εκχυθεί.» Review and Herald, 20 Ιουλίου 1886.

Η Πεντηκοστή, όταν θεωρείται ως εορτή του Κυρίου, δεν μπορεί να διαχωριστεί από το Πάσχα, την εορτή των αζύμων, την προσφορά των πρωτογεννημάτων και την εορτή των εβδομάδων. Η Πεντηκοστή είναι μία χρονική περίοδος, αν και είναι επίσης και μία χρονική στιγμή. Γι’ αυτό ονομάζεται «η Πεντηκοστιανή περίοδος». Η περίοδος άρχισε με τον θάνατο, την ταφή και την ανάσταση του Χριστού. Μετά την ανάληψή Του, ο Χριστός άρχισε σαράντα ημέρες προσωπικής διδασκαλίας, τις οποίες ακολούθησαν δέκα ημέρες στο ανώγειο, όπου επιτεύχθηκε η ενότητα. Η 9/11 άρχισε μία περίοδο η οποία λήγει με τον κυριακάτικο νόμο στις Ηνωμένες Πολιτείες. Εκείνος ο κυριακάτικος νόμος παριστάνεται από την ημέρα της Πεντηκοστής ως χρονικό σημείο· ένα χρονικό σημείο το οποίο έχει προηγηθεί από μία χρονική περίοδο που άρχισε στην 9/11. Από την 9/11 έως τον κυριακάτικο νόμο, «η Πεντηκοστιανή περίοδος» επαναλαμβάνεται.

Ο Πέτρος εξήγησε ότι το θαυματουργικό φαινόμενο των «γλωσσών πυρός» δεν ήταν μέθη και αφροσύνη, αλλά εκπλήρωση του βιβλίου του Ιωήλ, επειδή είχε εγερθεί διαμάχη εναντίον του μηνύματος. Οι «γλώσσες» αντιπροσωπεύουν την παρουσίαση ενός μηνύματος, και το πυρ αντιπροσωπεύει το Άγιο Πνεύμα. Το μήνυμα της Πεντηκοστής αντιπροσωπεύει έναν συνδυασμό θεότητας («ο Θεός είναι πυρ καταναλίσκον») με την ανθρωπότητα της γλώσσας. Όπως ο Πέτρος αντιπροσωπεύει τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες κατὰ τον καιρό της όψιμης βροχής, έτσι και οι φιλονεικούντες Ιουδαίοι αντιπροσωπεύουν έναν λαό της πρώτης διαθήκης, ο οποίος

παραμερίζεται ακριβώς στο χρονικό σημείο κατά το οποίο πέφτει η όψιμη βροχή.

Και επλήσθησαν άπαντες Πνεύματος Αγίου και ήρχισαν να λαλούν με άλλας γλώσσας, καθώς το Πνεύμα έδιδεν εις αυτούς να ομιλώσι. Εις δε τα Ιεροσόλυμα κατόκουν Ιουδαίοι, άνδρες ευλαβείς, εκ παντός έθνους των υπό τον ουρανόν. Ότε δε διεδόθη ο ήχος ούτος, συνήλθε το πλήθος και συνεταράχθη, διότι έκαστος ήκουεν αυτούς λαλούντας εις την ιδίαν αυτού γλώσσαν. Και πάντες εξεπλήττοντο και εθαύμαζον, λέγοντες προς αλλήλους· Ιδού, πάντες ούτοι οι λαλούντες δεν είναι Γαλιλαίοι; Και πώς ημείς ακούομεν έκαστος εις την ιδίαν ημών γλώσσαν, εν η εγεννήθημεν; Πάρθοι και Μήδοι και Ελαμίται, και οι κατοικούντες την Μεσοποταμίαν, την Ιουδαίαν τε και την Καππαδοκίαν, τον Πόντον και την Ασίαν, την Φρυγίαν και την Παμφυλίαν, την Αίγυπτον και τα μέρη της Λιβύης τα κατά την Κυρήνην, και οι επιδημούντες Ρωμαίοι, Ιουδαίοι τε και προσήλυτοι, Κρήτες και Άραβες, ακούομεν αυτούς λαλούντας εις τας ημετέρας γλώσσας τα μεγαλεία του Θεού. Και πάντες εξεπλήττοντο και διηπόρουν, λέγοντες ο εις προς τον άλλον· Τι άρα σημαίνει τούτο; Έτεροι δε χλευάζοντες έλεγον ότι είναι μεστοί γλεύκουσ. Σταθείς δε ο Πέτρος μετά των ένδεκα, ύψωσε την φωνήν αυτού και απηύθυνε προς αυτούς τον λόγον· Άνδρες Ιουδαίοι και πάντες οι κατοικούντες εν Ιερουσαλήμ, ας γίνη γνωστόν εις εσάς τούτο, και ακούσατε τους λόγους μου· διότι ούτοι δεν είναι μεθυσμένοι, καθώς σεις νομίζετε, επειδή είναι μόνον η τρίτη ώρα της ημέρας. Πράξεις 2:4-15.

Ο Πέτρος εξηγεί την Πεντηκοστή ως εκπλήρωση του βιβλίου του Ιωήλ. Το πράττει αυτό προφητικώς, όταν αντιπροσωπεύεται ολόκληρος ο κόσμος, διότι το χωρίο αναφέρει ότι το ακροατήριο είχε έλθει «εκ παντός έθνους υπό τον ουρανόν». Στις 9/11 η γη εφωτίσθη με τη δόξα του Χριστού, και κατόπιν εκ νέου, κατά τον νόμο της Κυριακής, οι εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες θα αντανακλούν τελειώς τη δόξα του Χριστού, καθώς θα υψωθούν ως σημείον ενώπιον ολοκλήρου του κόσμου. Η Πεντηκοστιανή περίοδος άρχισε στις 9/11 και τελειώνει με τον νόμο της Κυριακής.

«Κανείς από εμάς δεν θα λάβει ποτέ τη σφραγίδα του Θεού, όσο ο χαρακτήρας μας φέρει επάνω του έστω και μία κηλίδα ή ένα στίγμα. Εναπόκειται σε εμάς να διορθώσουμε τα ελαττώματα του χαρακτήρα μας, να καθαρίσουμε τον ναό της ψυχής από κάθε μολυσμό. Τότε η όψιμη βροχή θα πέσει επάνω μας, καθώς η πρώιμη βροχή έπεσε επάνω στους μαθητές κατά την Ημέρα της Πεντηκοστής.»

«Ίκανοποιούμαστε υπερβολικά εύκολα με τα επιτεύγματά μας. Νομίζουμε ότι είμαστε πλούσιοι και πεπλουτισμένοι και δεν γνωρίζουμε ότι είμαστε “ταλαίπωροι, και ελεεινοί, και πτωχοί, και τυφλοί, και γυμνοί”. Τώρα είναι ο καιρός να δώσουμε προσοχή στη νουθεσία του Αληθινού Μάρτυρα: “Σε συμβουλεύω να αγοράσεις από Εμένα χρυσάφι δοκιμασμένο στη φωτιά, για να γίνεις πλούσιος· και λευκά ιμάτια, για να ενδυθείς, και να μη φανερωθεί η αισχύνη της γυμνότητάς σου· και χρίσε τους οφθαλμούς σου με κολλύριο, για να βλέπεις.” ...»

«Τώρα είναι που πρέπει να διατηρούμε τον εαυτό μας και τα παιδιά μας αμόλυντα από τον κόσμο. Τώρα είναι που πρέπει να πλύνουμε τις στολές του χαρακτήρα μας και να τις λευκάνουμε με το αίμα του Αρνίου. Τώρα είναι που πρέπει να νικήσουμε την υπερηφάνεια, το πάθος και την πνευματική οκνηρία. Τώρα είναι που πρέπει να αφυπνισθούμε και να

καταβάλουμε αποφασισμένη προσπάθεια για τη συμμετρία του χαρακτήρα. “Σήμερα, εάν ακούσετε της φωνής Αυτού, μη σκληρύνετε τας καρδίας υμών”. Βρισκόμαστε σε μία εξαιρετικά δοκιμαστική θέση, περιμένοντας και αγρυπνώντας για την εμφάνιση του Κυρίου μας. Ο κόσμος βρίσκεται στο σκότος. “Σεις όμως, αδελφοί”, λέγει ο Παύλος, “δεν είσθε εν σκότει, ώστε η ημέρα εκείνη να σας καταλάβη ως κλέπτως”. Είναι πάντοτε σκοπός του Θεού να ανασύρη φως από το σκότος, χαρά από τη θλίψη, και ανάπαυση από την κόπωση για την ψυχή που αναμένει και ποθεί.»

«Τι πράττετε, αδελφοί, στο μεγάλο έργο της προετοιμασίας; Όσοι ενώνονται με τον κόσμο λαμβάνουν το κοσμικό καλούπι και προετοιμάζονται για το χάραγμα του θηρίου. Όσοι δυσπιστούν προς τον εαυτό τους, όσοι ταπεινώνονται ενώπιον του Θεού και εξαγνίζουν τις ψυχές τους με την υπακοή στην αλήθεια, αυτοί λαμβάνουν το ουράνιο καλούπι και προετοιμάζονται για τη σφραγίδα του Θεού στα μέτωπά τους. Όταν εκδοθεί το διάταγμα και αποτυπωθεί η σφραγίδα, ο χαρακτήρας τους θα παραμείνει καθαρός και ακηλιδωτος εις τους αιώνας.»

«Τώρα είναι ο καιρός να ετοιμασθούμε. Η σφραγίδα του Θεού δεν θα τεθεί ποτέ επάνω στο μέτωπο ακάθαρτου άνδρα ή γυναίκας. Δεν θα τεθεί ποτέ επάνω στο μέτωπο του φιλόδοξου, κοσμοφίλου άνδρα ή γυναίκας. Δεν θα τεθεί ποτέ επάνω στο μέτωπο ανδρών ή γυναικών με ψευδή γλώσσα ή δόλια καρδιά. Όλοι όσοι λαμβάνουν τη σφραγίδα πρέπει να είναι άσπιλοι ενώπιον του Θεού—υποψήφιοι για τον ουρανό. Προχωρείτε εμπρός, αδελφοί και αδελφές μου. Μπορώ μόνο να γράψω συντόμως επάνω σε αυτά τα σημεία αυτήν τη στιγμή, απλώς επιστώντας την προσοχή σας στην αναγκαιότητα της προετοιμασίας. Ερευνάτε μόνοι σας τις Γραφές, ώστε να κατανοήσετε τη φοβερή σοβαρότητα της παρούσας ώρας». Testimonies, τόμος 5, 214, 216.

Εδώ η Αδελφή White προσδιορίζει την Πεντηκοστή ως ένα χρονικό σημείο, θέτοντάς την σε αντιστοιχία με τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες, «όταν εκδοθεί το διάταγμα». Ωστόσο, παρότι επισημαίνει τον νόμο της Κυριακής και την Πεντηκοστή ως ένα χρονικό σημείο, το μήνυμά της που καλεί σε προετοιμασία προσδιορίζει μια περίοδο η οποία προηγείται του νόμου της Κυριακής, ως προτυπωμένη από την πεντηκοστιανή περίοδο. Ο νόμος της Κυριακής είναι η δοκιμασία του Σαββάτου της εβδόμης ημέρας, και η περίοδος από την 11η Σεπτεμβρίου έως τον νόμο της Κυριακής μπορεί να προσδιορισθεί ως η συμβολική «ημέρα της προετοιμασίας του Κυρίου». Η προετοιμασία προηγείται της δοκιμασίας.

Η «όψιμη βροχή θα εκχυθεί επί» των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, ακριβώς «όπως η πρώιμη βροχή έπεσε επί των μαθητών κατά την Ημέρα της Πεντηκοστής». Η περίοδος που παριστάνεται ως η εποχή της Πεντηκοστής άρχισε με ένα ράντισμα όταν ο Χριστός επέστρεψε από την ανάληψή Του.

Και αφού είπε αυτό, ενεφύσησε επάνω τους και τους λέγει: Λάβετε Πνεύμα Άγιον. Ιωάννης 20:22.

Η πνοή Του μεταδίδει το Άγιο Πνεύμα, και η πνοή είναι εκείνη που παράγει τον ήχο των λόγων. Ο Ιησούς είναι ο Λόγος, και η πνοή Του μεταδίδει το Άγιο Πνεύμα μέσω της μετάδοσης του λόγου Του. Η πνοή είναι εκείνη που έφερε το σώμα του Αδάμ στη ζωή, και η πνοή είναι εκείνη που

φέρνει στη ζωή το σπράτευμα του Ιεζεκιήλ από αναστημένα νεκρά ξηρά οστά.

«Η πράξη του Χριστού να εμφυσήσει στους μαθητές του το Άγιο Πνεύμα και να μεταδώσει σε αυτούς την ειρήνη του, ήταν ως ολίγες σταγόνες πριν από την άφθονη βροχή που επρόκειτο να δοθεί κατά την ημέρα της Πεντηκοστής». Spirit of Prophecy, τόμος 3, 243.

Στην αρχή της περιόδου της Πεντηκοστής, η «πνοή» του Χριστού μετέδωσε το Άγιο Πνεύμα στους μαθητές, αλλά μερικοί αμφέβαλλαν.

Αλλά ο Θωμάς, ένας εκ των δώδεκα, ο λεγόμενος Δίδυμος, δεν ήτο μετ' αυτών όταν ήλθεν ο Ιησούς. Ἐλεγον λοιπόν προς αὐτόν οἱ ἄλλοι μαθηταί: Εἶδομεν τον Κύριον. Εκείνος δε εἶπε προς αυτούς: Εάν δεν ἴδω εἰς τας χείρας αὐτοῦ τον τύπον των ἥλων, και βάλω τον δάκτυλόν μου εἰς τον τύπον των ἥλων, και βάλω την χεῖρα μου εἰς την πλευράν αὐτοῦ, δεν θέλω πιστεύσει. Ἰωάννης 2:24, 25.

Η Πεντηκοστιανή περίοδος εγκαινίασε μία περίοδο «δοκιμασίας», αρχίζοντας με την πνοή του Χριστού και την αμφισβήτηση της αμφιβολίας του Θωμά. Η αμφισβήτηση του Θωμά στην αρχή προτυπώνει την αμφισβήτηση των Ιουδαίων στο τέλος της Πεντηκοστιανής περιόδου. Ο Χριστός μετέδωσε τον λόγο Του και το Άγιο Πνεύμα στους μαθητές στην αρχή, και οι μαθητές μετέδωσαν τον λόγο και το Άγιο Πνεύμα στον κόσμο στο τέλος της Πεντηκοστιανής περιόδου.

Το έργο που επιτέλεσε ο Χριστός όταν ενεφύσησε επάνω στους μαθητές ήταν μία δεύτερη μαρτυρία του ίδιου έργου που μόλις είχε επιτελέσει με τους μαθητές στον δρόμο προς την Εμμαούς.

Καὶ ἐγένετο, ἐν ᾧ συνωμίλουν καὶ διελέγοντο, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς πλησίασε καὶ συνεπορεύετο μετ' αὐτῶν. Ἄλλ' οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο, ὥστε νὰ μὴ τὸν γνωρίσουν. ...

Τότε εἶπε προς αυτούς: Ὡ ἀνόητοι και βραδεῖς την καρδίαν εἰς το να πιστεύητε πάντα ὅσα ἐλάλησαν οἱ προφῆται· δεν ἔπρεπε ο Χριστός να πάθη ταῦτα και να εἰσέλθῃ εἰς την δόξαν αὐτοῦ; Και αρχίσας ἀπὸ του Μωυσέως και ἀπὸ πάντων των προφητῶν, ἐρμήνευεν εἰς αυτούς ἐν πάσαις ταις γραφαῖς τα περί εαυτοῦ. Και ἐπλησίασαν εἰς την κώμην, ὅπου ἐπορεύοντο· και αὐτὸς προσεποιήθη ὅτι υπάγει μακρότερον. Ἀλλά ἐκεῖνοι παρεβίασαν αὐτόν, λέγοντες: Μείνον μεθ' ἡμῶν, διότι πλησιάζει ἐσπέρα και ἐκλινε ἤδη ἡ ημέρα. Και εἰσήλθε διά να μείνη μετ' αὐτῶν. Και ἐνὼ ἐκάθητο εἰς την τράπεζαν μετ' αὐτῶν, λαβῶν τον ἄρτον, εὐλόγησε και ἔκοψε και ἔδωκεν εἰς αυτούς. Και διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν, και ἐγνώρισαν αὐτόν· και αὐτὸς ἐγένειν ἀφαντος ἀπ' αὐτῶν. Και εἶπον προς ἀλλήλους: Δεν ἐκαίετο ἡ καρδία ἡμῶν ἐν ἡμῖν, ὅτε ἐλάλει προς ἡμᾶς καθ' ὁδόν και ὅτε ἠνοιγεν εἰς ἡμᾶς τας γραφάς; Λουκάς 24:15, 16, 25–32.

Όπως ο Ιησούς «ἐκάθισε νὰ φάγη» στὴν Ἐμμαούς, ἔπειτα ἔφαγε και μετὰ τῶν μαθητῶν. Και στίς δύο περιπτώσεις παριστάνεται ἡ βρῶσις. Ἀπὸ κοινοῦ προσδιορίζουν ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς Πεντηκοστιανῆς περιόδου σηματοδοτεῖται ἀπὸ τὴν πνοὴ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και ἐπίσης ἀπὸ τὴ βρῶσιν. Τὰ ἐναρκτήρια γεγονότα προκαλοῦν μίαν ἀντιλογίαν μεταξὺ μιᾶς τάξεως ποὺ πιστεύει και μιᾶς τάξεως ποὺ ἀμφιβάλλει. Ἡ βρῶσις, ἡ μετάδοσις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος και τὸ ἄνοιγμα τῶν Γραφῶν περιλαμβάνουν τὸ ὅτι ὁ Χριστὸς ἤρχισε τὴ διδασκαλίαν Του ἀπὸ τὸν «Μωυσῆ και πάντας

τούς προφήτας». Ἡ διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ μεταδόθηκε διὰ τῆς λήψεως τῆς προφητικῆς γραμμῆς τοῦ Μωυσέως καὶ τῆς εὐθυγραμμίσεώς της μὲ τὶς γραμμὲς πάντων τῶν προφητῶν, ὀλίγον ἐνταῦθα καὶ ὀλίγον ἐκεῖ.

Στις 9/11 ἡ πνοή των τεσσάρων ανέμων του Ιεζεκιήλ φύσηξε επάνω στα νεκρά ξηρά οστά του τριακοστού εβδόμου κεφαλαίου. Κατά τον καιρό εκείνο, ὅπως προτυπώνεται ἀπὸ τον ἄγγελο που κατέβηκε στις 11 Αυγούστου 1840 και ενδυνάμωσε το μήνυμα του πρώτου ἀγγέλου, ο ἄγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ κατέβηκε με ἓνα μήνυμα που πρέπει να φαγωθεῖ, καθὼς και οἱ μαθητὲς ἔφαγαν στην ἀρχή της περιόδου της Πεντηκοστῆς. Ἡ ἀπροθυμία του Θωμά να πιστεῦσει καταδεικνύει ὅτι, ὅταν εἰσάγεται το μήνυμα, ἐπισημαίνεται ἓνας κλωνισμὸς.

Μιλώντας για την πτώση των Δίδυμων Πύργων την 11η Σεπτεμβρίου, πληροφορούμεθα ὅτι ο Κύριος ἐγέρθη για να «ταράξει φοβερὰ τα ἔθνη». Εἶναι σημαντικό να ἐνθυμούμεθα ὅτι ἓνας «κλωνισμὸς» μεταξύ του λαοῦ του Θεοῦ συντελεῖται ἀπὸ ἐκείνους που μάχονται ἐναντίον ἐνὸς μηνύματος ἀλήθειας. Ὑπάρχουν «κλωνισμοί» ἐξωτερικοί, ἀλλὰ οἱ ἐσωτερικοί κλωνισμοὶ μέσα στην ἐκκλησία λαμβάνουν χώρα στο πλαίσιο της παρουσίας ἐνὸς μηνύματος.

«Ζήτησα να μάθω το νόημα του κλωνισμού που εἶχα δεῖ, και μου εδείχθη ὅτι θα προκληθεῖ ἀπὸ την ευθεία μαρτυρία την ὁποία ἐκάλεσε το συμβούλιον του Αληθινοῦ Μάρτυρος προς τους Λαοδικεῖς. Αυτή θα ἀσκήσει την ἐπίδρασή της ἐπὶ της καρδίας ἐκείνου που τη δέχεται, και θα τον οδηγήσει να υψώσει το πρότυπο και να ἐκχύσει την ευθεία ἀλήθεια. Μερικοί δεν θα υπομείνουν αὐτή την ευθεία μαρτυρία. Θα ἐγερθὸν ἐναντίον της, και αὐτὸ εἶναι που θα προκαλέσει κλωνισμό μεταξύ του λαοῦ του Θεοῦ.»

«Εἶδα ὅτι ἡ μαρτυρία του Αληθινοῦ Μάρτυρος δεν ἔχει εἰσακουσθεῖ οὔτε κατὰ το ἥμισυ. Ἡ ἐπίσημη μαρτυρία, ἀπὸ την ὁποία ἐξαρτάται το πεπρωμένο της ἐκκλησίας, ἔχει θεωρηθεῖ ἐλαφρά, ἀν ὅχι και ἐντελὼς παραμερισθεῖ. Αυτή ἡ μαρτυρία πρέπει να ἐπιφέρει βαθιὰ μετάνοια· ὅλοι ὅσοι την δέχονται ἀληθινὰ θα υπακούσουν σ' αὐτήν και θα καθαρισθὸν.»
Early Writings, 271.

Ἡ ἐσωτερικὴ «σάλευση» προκαλεῖται ἀπὸ ἐκείνους που ἀντιστέκονται στην παρουσίαση του μηνύματος προς τη Λαοδικεία. Ἡ ἀδελφὴ Ουάιτ ταυτοποιεῖ το μήνυμα του Τζόουνς και του Βάγκονερ του 1888 ὡς το μήνυμα προς τη Λαοδικεία.

«Το μήνυμα που μας δόθηκε ἀπὸ τους Α. Τ. Jones και Ε. J. Waggoner εἶναι το μήνυμα του Θεοῦ προς την ἐκκλησία της Λαοδικείας, και ἀλίμονο σε ὅποιον ομολογεῖ ὅτι πιστεύει την ἀλήθεια και ὁμως δεν ἀντανακλά προς τους ἄλλους τις θεόδοτες ἀκτίνες.» The 1888 Materials, 1053.

Ἡ ἀντίσταση προς το Λαοδικεϊακὸ μήνυμα προκαλεῖ ἓνα τίναγμα, και ἡ Ἀδελφὴ White εὐθυγραμμίζει το μήνυμα του 1888 με την κάθοδο του ἀγγέλου της Αποκάλυψης δεκαοκτώ.

«Ἡ ἀπροθυμία να ἐγκαταλείψουν προειλημμένες ἀπόψεις και να ἀποδεχθὸν αὐτή την ἀλήθεια βρισκόταν στη βάση μεγάλου μέρους της ἀντίθεσης που ἐκδηλώθηκε στη Μινεάπολη ἐναντίον του μηνύματος του Κυρίου μέσω των ἀδελφῶν Ουάγκονερ και Τζόουνς. Ὑποκινώντας ἐκείνη την ἀντίθεση, ο Σατανὰς κατόρθωσε να ἀποστερήσει ἀπὸ τον λαὸ μας, σε μεγάλο βαθμὸ, την

ιδιαίτερη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, την οποία ο Θεός ποθούσε να τους μεταδώσει. Ο εχθρός τούς εμπόδισε να αποκτήσουν εκείνη την αποτελεσματικότητα που θα μπορούσε να είναι δική τους, καθώς θα μετέφεραν την αλήθεια στον κόσμο, όπως την κήρυξαν οι απόστολοι μετά την ημέρα της Πεντηκοστής. Το φως που πρόκειται να φωτίσει ολόκληρη τη γη με τη δόξα του αντιμετώπιστηκε με αντίσταση, και με την ενέργεια των ιδίων των αδελφών μας έχει, σε μεγάλο βαθμό, κρατηθεί μακριά από τον κόσμο.» Selected Messages, βιβλίο 1, 235.

Η αμφιβολία του Θωμά στην αρχή της Πεντηκοστιανής περιόδου, προτυπώνοντας την ανταρσία εναντίον του μηνύματος που έφθασε κατά την ημέρα της Πεντηκοστής, προτύπωσε τον κλονισμό που συνέβη όταν η ηγεσία του Αντβεντισμού της Εβδόμης Ημέρας εγέρθηκε και αντιστάθηκε στο μήνυμα προς την εκκλησία της Λαοδικείας, όπως αυτό παρουσιάστηκε από τους Jones και Waggoner το 1888. Το 1888 ο ισχυρός άγγελος της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ κατέβηκε για να φωτίσει τη γη με τη δόξα Του, αλλά, σε μεγάλο βαθμό εξαιτίας της απροθυμίας εκείνων των ηγετών να παραμερίσουν προκατειλημμένες απόψεις, επαναλήφθηκε η ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών. Ο Θωμάς, οι Ιουδαίοι κατά την Πεντηκοστή, η ανταρσία του Κορέ στην εποχή του Μωσή, η ανταρσία του 1888, όλα προτυπώνουν την 11η Σεπτεμβρίου, όταν, σύμφωνα με τον Ιωήλ, έπρεπε να ηχήσει σάλπιγγα. Εκείνη η σάλπιγγα, σύμφωνα με τον Ησαΐα, ηχήθηκε για να προσδιορίσει τις αμαρτίες του λαού του Θεού, προτυπώνοντας έτσι το 1888 και το μήνυμα προς τη Λαοδικεία. Ο φύλακας του Ιερεμία, που ηχεί τη σάλπιγγα για να επιστρέψουν στα «παλαιά μονοπάτια», ευθυγραμμίζεται με τον Ησαΐα που υψώνει τη φωνή του ως σάλπιγγα. Οι φύλακες του Ιερεμία είναι οι φύλακες του Αββακούμ, ο οποίος θέτει το ερώτημα ποια θα είναι η θέση του στη διαμάχη ή στη συζήτηση της ιστορίας του;

Θέλω σταθεί επί της σκοπιάς μου, και θέλω σταθεί επί του πύργου, και θέλω αγρυπνεί διά να ιδώ τι θέλει λαλήσει προς εμέ, και τι θέλω αποκριθή όταν ελεγχθώ. Αββακούμ 2:1.

Η λέξη «ελέγχθη» σημαίνει «επεπλήχθη ή εφιλονίκησαν μαζί του» και υπονοεί ένα ερώτημα, διότι το επόμενο εδάφιο παρέχει απάντηση.

Και ο Κύριος μού απάντησε και είπε: Γράψε την όραση και χάραξέ την καθαρά επάνω σε πλάκες, ώστε να τρέχει εκείνος που την αναγινώσκει. Αββακούμ 2:2.

Η «συζήτηση» ή ο σεισμός που άρχισε σε εκπλήρωση της Μιλλεριτικής ιστορίας ήταν το μήνυμα του Ουίλιαμ Μίλλερ και οι κανόνες του περί προφητικής ερμηνείας έναντι των θεολόγων του Προτεσταντισμού. Η συζήτηση στη Μιλλεριτική ιστορία άρχισε με την επιβεβαίωση του Μιλλεριτικού μηνύματος στις 11 Αυγούστου 1840, όταν όχι «πρόσωπο κατώτερο από τον Ιησού Χριστό» κατέβηκε με ένα βιβλιαράκι, το οποίο ο Ιωάννης έπρεπε να λάβει και να καταφάγει. Η αντιλογία των φυλάκων του Αββακούμ, οι αμφιβολίες του Θωμά, η αποστασία του 1888, η αποστασία του Κορέ, η κατηγορία περί μέθης κατά την Πεντηκοστή, όλα μαρτυρούν περί μιας συζήτησης η οποία άρχισε στο 9/11. Η διαμάχη που αποτελεί το αντικείμενο της συζήτησης αφορά το μήνυμα της όψιμης βροχής, η οποία άρχισε να ραντίζει στο 9/11.

Η απάντηση στον Αββακούμ, η οποία οδήγησε τους Μιλλερίτες να καταρτίσουν το διάγραμμα του 1843, συνδέεται με την ανάπτυξη δύο τάξεων προσκυνητών, οι οποίες αντιπροσωπεύονται από τον

Κορέ και τους συντρόφους του έναντι του Μωυσή, από τον Θωμά και τους άλλους μαθητές, από το επιχείρημα των Ιουδαίων περί μέθης κατά την Πεντηκοστή, από την ηγεσία του Αντβεντισμού το 1888, από τους Προτεστάντες έναντι των Μιλλεριτών το 1844, και από τις μωρές και φρόνιμες παρθένες της 22ας Οκτωβρίου 1844.

Στις 9/11 ο Χριστός ενεφύσησε στους μαθητές Του το Άγιο Πνεύμα ως λίγες σταγόνες πριν από την πλήρη έκχυση κατά τον νόμο της Κυριακής. Κατόπιν άνοιξε τη διάνοιά τους στο προφητικό μήνυμα, αρχίζοντας, «γραμμή επί γραμμής», από τον Μωυσή, οδηγώντας εκείνους τους μαθητές πίσω στις αρχαίες τρίβους του Ιερεμία, όπου χρίστηκαν για να σαλπίσουν σάλπιγγα προειδοποιήσεως. Η πνοή του Χριστού στις 9/11 προήλθε από τους τέσσερις ανέμους του Ιεζεκιήλ και του Ιωάννη, και ήταν το μήνυμα της Λαοδικείας, το οποίο είναι η «ευθεία μαρτυρία», που προκαλεί σεισμό καθώς αντιστέκεται. Το 1888 προτυπώνει την ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν και του Αβειρών· διότι δεν ήταν μόνο το μήνυμα που απορριπτόταν, αλλά και οι εκλεγμένοι σκοποί που έδιναν στη σάλπιγγα βέβαιο ήχο.

Η Αδελφή Ουάιτ έγραψε ότι ο «κοσκινισμός που είχα δει» «θα προκαλούνταν από την ευθεία μαρτυρία την οποία προκάλεσε η συμβουλή του Αληθινού Μάρτυρος προς τους Λαοδικείς». Το μήνυμα του 1888 ήταν εκείνη η ευθεία μαρτυρία, και τόσο το 1888 όσο και η 11η Σεπτεμβρίου σηματοδοτούν την κάθοδο του αγγέλου της Αποκαλύψεως δεκαοκτώ.

«Μια ευθεία μαρτυρία πρέπει να δοθεί στις εκκλησίες και στα ιδρύματά μας, ώστε να αφυπνιστούν οι κοιμώμενοι.»

«Όταν ο λόγος του Κυρίου πιστεύεται και υπακούεται, θα πραγματοποιείται σταθερή πρόοδος. Ας δούμε τώρα τη μεγάλη μας ανάγκη. Ο Κύριος δεν μπορεί να μας χρησιμοποιήσει έως ότου εμφυσήσει ζωή στα ξηρά οστά. Άκουσα να λέγονται τα εξής λόγια: “Χωρίς τη βαθιά κίνηση του Πνεύματος του Θεού επάνω στην καρδιά, χωρίς τη ζωοποιό επιρροή του, η αλήθεια γίνεται νεκρό γράμμα.”» Review and Herald, November 18, 1902.

Στις 9/11 το μήνυμα προς τη Λαοδικεία έφθασε στην τέλεια εκπλήρωσή του, καθώς άρχισε να ηχεί η τελευταία κλήση προς τον πρώην λαό της διαθήκης του Θεού. Τότε είναι που η Αδελφή White επισημαίνει: «Μια ευθεία μαρτυρία πρέπει να δοθεί προς τις εκκλησίες και τα ιδρύματά μας, για να αφυπνίσει τους κοιμωμένους.» Το μήνυμα προς τη Λαοδικεία άρχισε όταν ο άγγελος της δέκατης όγδοης Αποκάλυψης κατέβηκε στις 9/11, πράγμα που σημαίνει ότι στις 9/11 το μήνυμα προς τους Λαοδικειανούς Αντβεντιστές της Εβδόμης Ημέρας ήταν και είναι να «ζυπνήσουν». Ο Ιωήλ προστάζει τους μεθυσμένους να ζυπνήσουν στο πέμπτο εδάφιο του πρώτου κεφαλαίου. Οι 9/11 σηματοδοτούν την άφιξη της τελικής περιόδου δοκιμασίας για τον Αντβεντισμό και αντιπροσωπεύουν την προσταγή του Ιωήλ να ζυπνήσουν. Η αρχή της Πεντηκοστιανής περιόδου ξεκινά με μια αφύπνιση του λαού του Θεού στις 9/11 και τελειώνει με την εκπλήρωση της παραβολής των δέκα παρθένων λίγο πριν από τον νόμο της Κυριακής.

Η αφύπνιση της 11ης Σεπτεμβρίου αποτελεί κλήση προς την τελική γενεά ενός λαού της διαθήκης που βρίσκεται σε αποστασία. Η αφύπνιση ακριβώς πριν από τον νόμο της Κυριακής κλείνει τη θύρα για τον πρότερο λαό της διαθήκης. Η αρχή και το τέλος είναι τα ίδια, και τον Ιούλιο του 2023 οι δύο μάρτυρες της Αποκαλύψεως ένδεκα αφυπνίστηκαν ως προς την ανταρσία της προρρήσεως

της 18ης Ιουλίου 2020. Η μεσαία αφύπνιση παριστάνεται από ανταρσία, γεγονός που προσδιορίζει την 11η Σεπτεμβρίου ως το πρώτο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου, την 18η Ιουλίου 2020 ως το δέκατο τρίτο γράμμα και τον νόμο της Κυριακής ως το εικοστό δεύτερο και τελευταίο γράμμα του εβραϊκού αλφαβήτου. Το εικοστό δεύτερο γράμμα αντιπροσωπεύει τον συνδυασμό της θεότητας με την ανθρωπότητα, ο οποίος ολοκληρώνεται στην τελευταία από αυτές τις τρεις αφυπνίσεις.

Ο Κύριος «εμφυσά ζωή στα ξηρά οστά» στο 9/11, ακριβώς καθώς εμφύσησε το Άγιο Πνεύμα στους μαθητές κατά την έναρξη της Πεντηκοστιανής περιόδου. Οι μαθητές μετά την ανάληψή Του αντιπροσωπεύουν εκείνους που έλαβαν το Άγιο Πνεύμα και οι οποίοι έκτοτε είχαν την κατανόησή τους του προφητικού Λόγου ανοιγμένη μέσω της μεθοδολογίας του «γραμμή επί γραμμή». Η λήψη του Αγίου Πνεύματος έλαβε χώρα ενώ έτρωγαν γεύμα, διότι το να τρώγει κανείς πνευματικώς απαιτεί να τρώγει τη σάρκα και να πίνει το αίμα του Ιησού, ο οποίος είναι ο Λόγος.

Οι στασιαστές που συντάχθηκαν με τον Κορέ, τον Δαθάν και τον Αβειρών αντιπροσωπεύουν (όπως και η ηγεσία του Αντβεντισμού το 1888) την τάξη εκείνη που προκαλεί τον σεισμό, αντιτασόμενη στο μήνυμα της σάλπιγγας που προσδιορίζει τις αμαρτίες του λαού του Θεού, ενώ συγχρόνως καλεί σε επιστροφή στις αρχαίες οδούς, στις θεμελιώδεις αλήθειες που αντιπροσωπεύονται από τα «επτά καιρούς» του Λευιτικού εικοστού έκτου. Η σάλπιγγα καλεί τόσο σε αναζωπύρωση όσο και σε μεταρρύθμιση. Το πρώτο από τα προφητικά πετράδια του Μίλλερ, και επίσης το πρώτο που απορρίφθηκε από τον Αντβεντισμό, αντιπροσωπεύει την αρχή και το τέλος του Μιλλεριτικού κινήματος. Η αρχή και το τέλος του μηνύματος του πρώτου αγγέλου, όπως κηρύχθηκε από τους Μιλλερίτες, σημειώνεται από τους «επτά καιρούς» του Μουσή. Στην αρχή έγινε αποδεκτό, στο τέλος απορρίφθηκε. Εξαιτίας εκείνης της απόρριψης, ο Ιεζεκιήλ παρουσιάζει τον Αντβεντισμό ως κοιλάδα νεκρών ξηρών οστών. Η περίοδος από το 1863 έως τον νόμο της Κυριακής στις Ηνωμένες Πολιτείες είναι η κοιλάδα της οράσεως, σύμφωνα με το Ησαΐας είκοσι δύο, αλλά είναι κοιλάδα νεκρών ξηρών οστών σύμφωνα με τον Ιεζεκιήλ. Και οι δύο αυτές προφητικές κοιλάδες αντιστοιχούν με την κοιλάδα του Ιωσαφάτ του Ιωήλ, την οποία ο Ιωήλ προσδιορίζει επίσης ως την κοιλάδα της αποφάσεως.

Με αυτά τα νοήματα εδραιωμένα, μπορεί να τεθεί το ερώτημα: πώς συνέβη ώστε, κατά την 9/11, το βιβλίο του Ιωήλ να καταστεί το μήνυμα που ο Πέτρος προσδιόρισε κατά την Πεντηκοστή; Θα επιχειρήσουμε να αποσαφηνίσουμε αυτές τις έννοιες στα ακόλουθα άρθρα.

«(Γράφτηκε στις 5 Νοεμβρίου 1892, από την Αδελαΐδα, Νότια Αυστραλία, προς τον “Αγαπητό Ανεψιό και την Ανεψιά, Frank και Hattie [Belden].”»

«Όταν φωτισθείτε από το Άγιο Πνεύμα, θα δείτε όλη εκείνη την πονηρία στη Μινεάπολη όπως πραγματικά είναι, όπως τη βλέπει ο Θεός. Εάν δεν σας ξαναδώ ποτέ σε αυτόν τον κόσμο, να είστε βέβαιοι ότι σας συγχωρώ τη λύπη και τη θλίψη και το βάρος ψυχής που μου επιφέρατε χωρίς καμία αιτία. Αλλά, για χάρη της ψυχής σας, για χάρη Εκείνου που πέθανε για σας, θέλω να δείτε και να ομολογήσετε τα σφάλματά σας. Πράγματι ενωθήκατε με εκείνους που αντιστάθηκαν στο Πνεύμα του Θεού. Είχατε όλα τα αποδεικτικά στοιχεία που χρειάζεστε ότι ο Κύριος εργαζόταν μέσω των Αδελφών Τζόουνς και Ουάγκονερ· όμως δεν δεχθήκατε το φως· και, έπειτα από τα αισθήματα που καλλιεργήσατε, τα λόγια που εκστομίσατε εναντίον της αλήθειας, δεν αισθανθήκατε έτοιμοι να ομολογήσετε ότι είχατε πράξει εσφαλμένα, ότι οι

άνθρωποι αυτοί είχαν μήνυμα από τον Θεό, και ότι είχατε περιφρονήσει τόσο το μήνυμα όσο και τους αγγελιοφόρους.»

«Ποτέ πριν δεν είχα δει ανάμεσα στον λαό μας τέτοια σταθερή αυτάρκεια και απροθυμία να δεχθεί και να αναγνωρίσει το φως, όπως εκδηλώθηκε στη Μινεάπολη. Μου έχει δειχθεί ότι ούτε ένας από την ομάδα που έτρεφε το πνεύμα το οποίο εκδηλώθηκε σε εκείνη τη συνάθροιση δεν θα είχε ξανά καθαρό φως, ώστε να διακρίνει την πολυτιμότητα της αλήθειας που τους απεστάλη από τον ουρανό, μέχρις ότου ταπεινώναν την υπερηφάνειά τους και ομολογούσαν ότι δεν κινούνταν από το Πνεύμα του Θεού, αλλά ότι ο νους και η καρδιά τους ήταν γεμάτοι από προκατάληψη. Ο Κύριος επιθυμούσε να πλησιάσει σε αυτούς, να τους ευλογήσει και να τους θεραπεύσει από τις οπισθοδρομήσεις τους, αλλά αυτοί δεν ήθελαν να ακούσουν. Κινούνταν από το ίδιο πνεύμα που ενέπνευσε τον Κορέ, τον Δαθάν και τον Αβιρών. Εκείνοι οι άνδρες του Ισραήλ ήταν αποφασισμένοι να αντισταθούν σε κάθε απόδειξη που θα αποδείκνυε ότι έσφαλλαν, και προχωρούσαν ολοένα στην πορεία της αποστασίας τους, έως ότου πολλοί παρασύρθηκαν για να ενωθούν μαζί τους.»

«Ποιοί ήσαν αυτοί; Όχι οι αδύναμοι, όχι οι αμαθείς, όχι οι αφώτιστοι. Στην εξέγερση εκείνη υπήρχαν διακόσιοι πενήντα άρχοντες, περίφημοι εν τη συναθροίσει, άνδρες ονομαστοί. Ποια ήταν η μαρτυρία τους; “πᾶσα ἡ συναγωγή εἶναι ἁγία, ἕκαστος ἐξ αὐτῶν, καὶ ὁ Κύριος εἶναι ἐν μέσῳ αὐτῶν· διὰ τί λοιπόν ὑψώνετε ἑαυτοὺς ὑπὲρ τῆς συναγωγῆς τοῦ Κυρίου;” [Αριθμοί 16:3]. Όταν ο Κορέ και οι σύντροφοί του αφανίσθηκαν υπό την κρίση του Θεού, ο λαός, τον οποίον εκείνοι είχαν εξαπατήσει, δεν διέκρινε τη χείρα του Κυρίου στο θαύμα αυτό. Ολόκληρη η συναγωγή το επόμενο πρωί κατηγόρησε τον Μωυσή και τον Ααρών: “Σεις εφονεύσατε τον λαόν του Κυρίου” [εδάφιο 41], και η πληγή ήλθε επί τη συναγωγή, και περισσότεροι από δεκατέσσερις χιλιάδες απέθανον.»

«Όταν αποφάσισα να φύγω από τη Μινεάπολη, ο άγγελος του Κυρίου στάθηκε δίπλα μου και είπε: “Όχι έτσι· ο Θεός έχει έργο να κάμεις σε τούτον τον τόπο. Ο λαός επαναλαμβάνει την ανταρσία του Κορέ, του Δαθάν και του Αβιρών. Σε έθεσα στη θέση που σου αρμόζει, την οποία όσοι δεν είναι στο φως δεν θα αναγνωρίσουν· δεν θα δώσουν προσοχή στη μαρτυρία σου· αλλά εγώ θα είμαι μαζί σου· η χάρη μου και η δύναμή μου θα σε στηρίζουν. Δεν είναι εσένα που καταφρονούν, αλλά τους αγγελιοφόρους και το μήνυμα που αποστέλλω προς τον λαό μου. Έδειξαν περιφρόνηση προς τον λόγο του Κυρίου. Ο Σατανάς έχει τυφλώσει τα μάτια τους και έχει διαστρέψει την κρίση τους· και αν δεν μετανοήσει κάθε ψυχή γι’ αυτήν την αμαρτία της, αυτήν την ακαθαγίαστη ανεξαρτησία που προσβάλλει το Πνεύμα του Θεού, θα περπατούν στο σκοτάδι. Θα μετακινήσω τη λυχνία από τη θέση της, εάν δεν μετανοήσουν και δεν επιστρέψουν, ώστε να τους θεραπεύσω. Έχουν σκοτίσει την πνευματική τους όραση. Δεν ήθελαν ο Θεός να φανερώσει το Πνεύμα Του και τη δύναμή Του· διότι έχουν πνεύμα χλευασμού και αποστροφής προς τον λόγο μου. Επιπολαιότητα, αστειότητα, χωρατευμός και αστεϊσμοί ασκούνται καθημερινά. Δεν έθεσαν την καρδιά τους στο να με εκζητήσουν. Περπατούν στο φως των σπινθήρων που οι ίδιοι άναψαν, και αν δεν μετανοήσουν, θα κατακλιθούν εν λύπη. Ούτω λέγει ο Κύριος· Στάσου στη θέση του καθήκοντός σου· διότι εγώ είμαι μαζί σου και δεν θα σε αφήσω ούτε θα σε εγκαταλείψω.” Αυτά τα λόγια από τον Θεό δεν τόλμησα να τα παραβλέψω.»

«Φως έλαμπε στο Battle Creek με καθαρές, λαμπρές ακτίνες· αλλά ποιοι από εκείνους που έλαβαν μέρος στη συνάθροιση στη Μιννεάπολη ήλθαν προς το φως και έλαβαν τους πλούσιους θησαυρούς της αλήθειας, τους οποίους ο Κύριος τούς έστειλε από τον ουρανό; Ποιοι βάδισαν βήμα προς βήμα με τον Ηγέτη, τον Ιησού Χριστό; Ποιοι έκαναν πλήρη ομολογία του εσφαλμένου ζήλου τους, της τύφλωσής τους, των ζηλοτυπιών τους και των πονηρών υπονοιών τους, της εναντίωσής τους προς την αλήθεια; Ούτε ένας· και εξαιτίας της μακράς αμέλειάς τους να αναγνωρίσουν το φως, αυτό τους άφησε πολύ πίσω· δεν αυξάνονταν στη χάρη και στη γνώση του Χριστού Ιησού του Κυρίου μας. Απέτυχαν να λάβουν την αναγκαία χάρη την οποία θα μπορούσαν να είχαν, και η οποία θα τους είχε καταστήσει ισχυρούς άνδρες στη θρησκευτική εμπειρία.»

«Η θέση που ελήφθη στη Μινεάπολη υπήρξε, όπως φαίνεται, ένα ανυπέρβλητο εμπόδιο, το οποίο σε μεγάλο βαθμό τούς έκλεισε μαζί με τους αμφιβάλλοντες, τους αμφισβητούντες, με τους απορρίπτοντες την αλήθεια και τη δύναμη του Θεού. Όταν έλθει άλλη κρίση, εκείνοι που επί τόσο καιρό αντιστάθηκαν σε αποδείξεις σωρευμένες επί αποδείξεων θα δοκιμασθούν πάλι ακριβώς στα σημεία όπου απέτυχαν τόσο φανερά, και θα είναι δύσκολο γι' αυτούς να δεχθούν εκείνο που είναι από τον Θεό και να απορρίψουν εκείνο που είναι από τις δυνάμεις του σκότους. Γι' αυτό, η μόνη ασφαλής πορεία τους είναι να περιπατούν με ταπεινοφροσύνη, ισιώνοντας τα μονοπάτια των ποδιών τους, μήπως ο χωλός εκτραπεί από την οδό. Έχει τη μέγιστη σημασία με ποιους συναναστρεφόμαστε, είτε με ανθρώπους που περιπατούν με τον Θεό και Τον πιστεύουν και Τον εμπιστεύονται, είτε με ανθρώπους που ακολουθούν τη δική τους υποτιθέμενη σοφία, περιπατώντας μέσα στις σπίθες της δικής τους ανάμματος.»

«Ο χρόνος και η φροντίδα και ο κόπος που απαιτήθηκαν για να εξουδετερωθεί η επιρροή εκείνων που εργάστηκαν εναντίον της αλήθειας υπήρξαν φοβερή απώλεια· διότι θα μπορούσαμε να είχαμε προχωρήσει κατά έτη στην πνευματική γνώση· και πολλές, πάρα πολλές ψυχές θα μπορούσαν να είχαν προστεθεί στην εκκλησία, αν εκείνοι που όφειλαν να έχουν περπατήσει στο φως είχαν συνεχίσει να γνωρίζουν τον Κύριο, ώστε να γνωρίζουν ότι η έξοδος Του είναι προετοιμασμένη ως η αυγή. Αλλά όταν τόσοσ κόπος πρέπει να δαπανάται μέσα στην ίδια την εκκλησία για να εξουδετερωθεί η επιρροή εργατών που στάθηκαν ως γρανιτένιο τείχος εναντίον της αλήθειας που ο Θεός αποστέλλει στον λαό Του, ο κόσμος αφήνεται σε συγκριτικό σκότος.

«Ο Θεός είχε σκοπό οι σκοποί να εγερθούν και, με ενωμένες φωνές, να αποστείλουν ένα σαφές και αποφασιστικό μήνυμα, δίνοντας στη σάλπιγγα ορισμένο ήχο, ώστε ο λαός να σπεύσει όλοι στη θέση του καθήκοντός του και να επιτελέσει τον ρόλο του στο μεγάλο έργο. Τότε το ισχυρό, καθαρό φως εκείνου του άλλου αγγέλου, που καταβαίνει από τον ουρανό έχοντας μεγάλη εξουσία, θα είχε γεμίσει τη γη με τη δόξα του. Είμαστε χρόνια πίσω· και όσοι στάθηκαν μέσα σε τύφλωση και παρεμπόδισαν την πρόοδο του ίδιου του μηνύματος το οποίο ο Θεός είχε σκοπό να εξέλθει από τη συνάθροιση της Μινεάπολης ως λύχνος καιόμενος, έχουν ανάγκη να ταπεινώσουν την καρδιά τους ενώπιον του Θεού και να δουν και να κατανοήσουν πώς το έργο παρεμποδίστηκε από την τύφλωση του νου τους και τη σκληρότητα της καρδιάς τους.»

«Ωρες έχουν δαπανηθεί σε μικρολογίες για ασήμαντα πράγματα· χρυσές ευκαιρίες έχουν σπαταληθεί, ενώ οι ουράνιοι αγγελιοφόροι έχουν λυπηθεί, ανυπόμονοι εξαιτίας της καθυστέρησης. Το Άγιο Πνεύμα—τόσο ελάχιστη υπήρξε η εκτίμηση της αξίας Του ή της αναγκαιότητας να το λάβει κάθε ψυχή. Εκείνοι που πράγματι λαμβάνουν τη ουράνια αυτή δωρεά θα εξέλθουν ενδεδυμένοι με την πανοπλία της δικαιοσύνης, για να πολεμήσουν υπέρ του Θεού. Θα σέβονται τις οδηγίες του Κυρίου και θα είναι πλήρεις ευγνωμοσύνης προς Αυτόν για το έλεός Του. Αλλά σε πολλούς, πάρα πολλούς τρόπους, και σε πάρα πολλές περιστάσεις, θα μπορούσε αληθινά να λεχθεί, όπως και στις ημέρες του Χριστού για εκείνους που ομολογούσαν ότι είναι λαός του Θεού, ότι δεν μπορούσαν να γίνουν πολλά θαυμαστά έργα εξαιτίας της απιστίας τους. Πολλοί, οι οποίοι υπήρξαν δεμένοι με δεσμά σκότους, έγιναν σεβαστοί επειδή ο Θεός τούς είχε χρησιμοποιήσει, και η απιστία τους έχει εγείρει αμφιβολία και προκατάληψη εναντίον του μηνύματος της αλήθειας το οποίο οι άγγελοι του ουρανού επιζητούσαν να μεταδώσουν μέσω ανθρώπινων οργάνων—τη δικαίωση διά της πίστεως, τη δικαιοσύνη του Χριστού». The 1888 Materials, 1066–1070.